

РЕШЕНИЕ

№ 4207

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Елица Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3097** по описа за **2022** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция „Пожарна безопасност на населението“, срещу Решение № 811 от 27.10.2021 г., постановено по НАХД № 7388/2021 г. на СРС, НО, 100 - ен състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 146 от 15.05.2019 г., издадено от директора на [фирма], с което на основание чл. 265 ал. 1, от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложена имуществена санкция в размер на 2 00 лева за нарушение на разпоредбата на т.1-т.І 96 от Приложение № 2 към чл. 3, ал. 2 от Наредба № Из-1971 от 29.10.2009 г. за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма]. С касационната жалба се релевират основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК - нарушение на материалния закон. Излага доводи, че нарушението на чл. 265 от ЗМВР е безспорно установена и правилно е издадено НП на техническия ръководител.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Е. Л. Ш. се явява лично. Моли решението на СРС да се остави в сила. Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 11.03.2019 г. свидетелите И. Й. - инспектор IV-та степен в [фирма] и Н. А. - негов колега, извършили проверка на строителен обект - многофамилна жилищна сграда с подземен гараж, находящ се в [населено място], вилна зона Б. № XXXIII-1027, кв. 20а, В.. Към момента на проверката обектът бил на етап груб строеж, на 4-5 етажа, е положен бетон, конструкция, частични зидарии. Застроената площ била около 600-700 кв.м.

На място бил извикан техническия ръководител на строителния обект, който по лична карта бил установен като Е. Л. Ш.. По време на проверката било установено, че на обекта имало само едни пожарогасител, който бил изваден от находящо се на строителната площадка фургон. Било установено, че пожарогасителят би тип „ВС” с изтекъл срок за технически преглед през месец май 2007 г.

При така установеното свид. И. Й. съставил на същата дата в присъствие на жалбоподателя срещу последния акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 146, бланков № 221969 за извършено нарушение на т. 1 - т. I 96 от Приложение № 2 към чл. 3, ал. 2 от Наредба № 13-1971 от 29.10.2009г. за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар, а въз основа на него било издадено и процесното НП.

Въз основа на събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че неправилно е ангажирана наказателната отговорност на Е. Ш..

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 265, ал. 1 от ЗМВР предвижда ръководителите на държавни органи, организации и юридически лица, които не са изпълнили или са допуснали неизпълнение на задълженията, предвидени в този закон или в подзаконовите нормативни актове по прилагането му, както и гражданите, които не са изпълнили такива задължения, се наказват с глоба от 200 до 2000 лв.

СРС правилно е установил, че нито в АУАН, нито в НП не са налице фактически основания, защо е ангажирана наказателна отговорност на техническия ръководител. Отделно от това цитираната по-горе норма предвижда отговорност за ръководителите на юридически лица, какъвто в този случаи би бил управителя на дружеството извършващо СМР. Правилно е записано, че е възможно търсене на отговорност и на граждани не изпълнили нормативно задължение, но АНО не е изложил мотиви налице ли е въобще задължение на Ш. и в кой нормативен акт му е вменено.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 811 от 27.10.2021 г., постановено по НАХД № 7388/2021 г. на СРС, НО, 100 – ен състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.